

— Радо, ти си плакала? За какво тия сълзи, пленце? И той нѣжно обгърнѣ главата ѝ, като ѣ милваше по зарумѣнѣлитѣ ѝ бузи.

Тя се оттегли, като избрисваше очитѣ си.

— Защо това? попита слисанъ Огняновъ.

— Госпожа Хаджи Ровоама одѣвѣ бѣше тука, отговори съ прѣсѣкнѣтъ гласъ Рада.

— Нѣщо те е оскърбила калугерицата? Пакъ те е тиранизирила? Бре, пѣснитѣ ми, я ги виждѣ, нѣкой ги е стѣпкалъ! . . . Радке, обясни ми.

— Ти видишъ, Бойчо, господжа Хаджи Ровоама ги стѣпка, намѣри ги на масата. „Бунтовнишки пѣсни!“ извика и издума такива грозни думи за тебе . . . та какъ да не плачѣ?

Огняновъ станѣ сериозенъ.

— Какви грозни думи може да каже за мене?

— Че какво не? Бунтовникъ, хайдутинъ, крѣвникъ!... Боже мой, какъ нѣмà жалость тая жена!

Огняновъ изглѣда умисленно Рада и ѝ каза:

— Слушай Радке, ний се запознахме, но се не знаемъ още, или пѣ-добрѣ ти ме не познавашъ . . . Грѣшката е моя. Би ли ме обичала ако бѣдяхъ такѣвъ, какѣвто ме кичатъ прѣдъ тебе?

— Не, Бойчо, азъ те знаѣхъ добрѣ, ти си най-благороденъ човѣкъ; и за това те обичамъ. И тя дѣтски се обѣси на врата му и го гледаше глѣзено въ очитѣ.

Той се усмихнѣ горчиво, трогнѣтъ отъ тая простодушна довѣрчивость.

И ти ме познавашъ, нали? Инакъ ний не бихме се обичали, шѣпнеше Рада, като го гледаше съ голѣмитѣ си пламенни очи.

Огняновъ ги цалунѣ любовно, па каза:

— Радке моя, дѣте мое, за да бѣдѣ благороденъ човѣкъ, както ти ме наричашъ, азъ трѣба да ти откриѣхъ работи, които ти не знаешъ. Моята любовъ ме не допуща-